

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TERTIUM NIDUM ALFARIA

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVATI

XXIII. ÉVF. 1923 SZEPT.—OKT.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 240 korona.
Egyes példány 20 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephan u-n nyomda és könyvkiadó r. t.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS

VIRGO IPSUM, QUEM GENUIT

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPIULO TUO.

Tartalom. *Dr. Mátrai Gyula:* A szentségi Jézusért. — *Lovich Ilonka:* Próféták lantján. — *P. Le Buffe S. J.* elmékedéseiből: A barátságban való csalódás. — *Klement Ilona:* Oltárvirág. — *Aquinói szent Tamás* irásai az Oltáriszentségről: Elrejtve a kenyér színében. — *Dr. Nagelbreiter Alajos:* Az Oltáriszentség tisztelete falun. — *Valkony Ferenc:* Találkozás. — *Kolösi K. Lujza:* A gyermek mosolya. — *Tárca: Eöri János:* Fölkel a Nap. — *Oltáregyleti élet.*

Az idei katolikus nagygyűléssel kapcsolatban október 8-án délelőtt ünnepi díszgyűlésünk lesz (programja az «Oltáregyleti élet» rovatban), melyre czúton hívjuk meg szeretettel az oltáregyletek és más szentségi társulatok m. t. tagjait. Vidéki oltáregyesületek képviselői, amennyiben részvételüket idejekorán bejelentik, külön helyet kapnak.

Tomcsányi Lajos S. J.: *A loretoi szent ház.* Budapest, 1923. — A hatvanéves jubileumát ünneplő tudós páter nem pihen, hanem ritka termékenységgel mindig új és új értékes művekkel ajándékozza meg a magyar tudományos irodalmat. Jelen munkája történeti értekezés a loretoi szent ház valódisága mellett. Chevalier nyomán igen sokan megmosolyogták és naivságnak minősítették a loretoi «Casa Santa» hitét; most P. Tomcsányi az ő gazdag tudományos arzenáljából hatalmasan száll sfkra a szent ház valódisága mellett. Hálásak vagyunk P. Tomcsányinak a kérdés tisztázásáért és melegen ajánljuk művét nemcsak a kegyelmes lelkeknek, hanem minden, az igazság diadalát kereső katolikusknak. Terjedelme 111 lap. Megrendelhető a Korda (Mikszáth K.-tér 3.) vagy a Szent-István-Társulat révén. Ára?

Lapunk előfizetési díját új előfizetők részére 1000 K-ban állapítottuk meg.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat (előfizetés 1 évre) 1000 K, egyes füzet 100 K, egy régi teljes évfolyam, ha egyszerre valamennyit megveszik, egyenkint 300 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 500 K, **Vezérkönyve** 500 K, **Felvételi füzet** 50 K, **Félszázados története** 1000 K, **Aluminium-érme** szalaggal 1000 K.

Jézusom Örödom folyóirat félévre 300 K, tömeges rendelésnél egy előfizetés 100 példánytól kezdve 250 K, 300 példánytól kezdve 200 K, egyes füzet 100 K, régi teljes évfolyam 300 K.

Kis Örökimádás Imakönyv 500 K, **Fehér Liliom** 40 K, **Pápai Áldás levelezőlap** 1 K, **Gyermekszövetségi zászló levelezőlap** 40 K, **Gyermekszövetség érme** 500 K.

Különfélék: **Havi magány** (Nádasdy Márián) 1000 K, **Az Eucharisztia zenéje** 100 K, **Kánter Károly emlékkönyv** 1000 K, **Kánter Károly emlékkép** 10 K, **Szent Zita élete** 80 K, **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 40 K, **Litánia** (latin szöveggel) 30 K, **Litánia** Szent Józsefről (magyar szöveggel) 30 K, **Levelezőlapok az Örökimádás-templomról** 50 korona.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség művészi levéldaró bélyegei három színben 12 változatban, darabonként 20, ivenkint 200 K-ért kaphatók a kiadóhivatalban.

A szentségi Jézusért!

AMOSTOHA anyagi viszonyok között sokszor eszünkbe jutnak az Oltár-egyesületi Központnak régi gazdag kiállításai, nagyfényű eucharisztikus kongresszusai. Hajlandók vagyunk érzelmes sóhajokkal emlegetni a múlt dicsőséges napjait, az Oltár-egyesület ragyogó teljesítményeit. Pedig nincs okunk rá. *Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségből látja a mi helyzetünket. Az Ő ítélete számbaveszi körülményeinket. Az ő irgalmas igazságossága nem kíván tőlünk leheteitlent.*

Amit azonban megtehetünk, azt annál lelkiismeretesebben tegyük meg. Mikor anyagi áldozatokkal nem tudjuk kellőképpen hivatásának betöltéséhez segíteni az Oltár-egyesületet, ne mulasszuk el legalább a lelkünkben új és új diadalra juttatni a szentség ház fehérpalástos Királyát. Krisztus uralkodjék *közöttünk*. Akármennyire elvon Tőle az élet ezersok gondja, mégis Ő maradjon mindig életünk középpontja. Hozzá vonzon a szívünk, nála találjon menedéket a lelkünk, bármennyire megtépázott bennünket az élet.

Krisztus uralkodjék *bennünk*. Az Ő szelleme, az Ő Szive ereje járja át egész valónkat. Mily fönséges érzés Krisztus kegyelmi hatása alatt állani a szentáldozás boldog perceiben! A lélek mily édes rabságot él át, mikor Krisztust szívébe zárva, önmagát Neki átadhatja és már nem tud mást akarni, mint amit Jézus akar, nem tud mást óhajtani, mint amit Jézus is óhajt: hogy Őt minél többen megismerjék és minél tökéletesebben szeressék.

És itt jut nekünk igen magasztos szerep: hogy Krisztus uralkodjék *általunk*, nekünk az Oltáriszentség apostolainak kell lennünk. A külső tiszteletadásban, a legméltóságosabb Oltáriszentség látogatásában, a szentáldozás végzésében példát kell adnunk testvéreinknek.

Ezt szolgálja az Örökimádásban okt. 8-án tartandó díszygyűlésünk is. Vegyünk részt rajta olyan lelkesedéssel, amelyet a *közöttünk* tartózkodó Krisztus megérdemel; olyan szívérzelmekkel, amelyeket a bennünk

Iakó Üdvözítő inspirál és akkor ez a díszgyűlés nem lesz haszontalan, hanem hatalmas energiákkal fog megtölteni, hogy apostolok tudjunk lenni újra: a szentségi Jézusért.

Dr. Mátrai Gyula.

PRÓFÉTÁK LANTJÁN.

A gyöngye kis fűszál kisarjadt
S a karcosú ág gyümölcsöt termelt.
Királi Izaiás ajka szólott,
Üdvözlégy, drága kicsi Gyermek!

Fölépült másodszer a templom,
Hogy csarnokában Arcod lássa.
Kért epedünk Babilonban,
Üdvözlégy, népek Messiása!

Fájdalmak Férfia! Királyi
Bús áldozat, de megtöretlen,
Ki Dávid húrját megigézted,
Üdvözlégy, Bárány a kereszten!

Most nemzedéktől nemzedékig
Neked dalol a végtelenség —
Ki életünk vagy mindörökké,
Üdvözlégy, ó Olfáriszentség!

Lovich Ilonka.

A barátságban való csalódás.

«Akkoron a tanítványok mindnyájan elhagyván Őt, elfutának.»
(Máté XXVI. 56.)

A BARÁTSÁGBAN való csalódás egyike a legnagyobb fájdalomnak. Valóban keserű megpróbáltatás az a tudat, hogy az, akinek feltártuk egész szívünket — minden energiájával és sok-sok gyarlóságával, — mert éreztük, hogy bizalmunkat megérdemli; aki bizalmasunk volt és lelkünknek legbensőbb kínjait és gyötrelmeit ismerte; aki igyekezeteink legelső mozzanatait megértő szívvel kísérte és hajótörött reményeink sírhantját utolsónak hagyta el, most hűtellen lett hozzánk, bizalmunkkal visszaélt! Fájdalmas és kínzó a gondolat, hogy aki a sötétben világított, a rögös úton támaszom volt, most hűtelenül elhagyott. Az az arc, amely mindig kedves mosollyal köszöntött, azon kéz, mely tárva várta a baráti ölekezést, most elfordul, ahogy közeledem, sőt talán észre sem vesz. Istenem, mily fájdalmas ez! Hátha megesik, hogy az, aki előtt nyitott könyv volt a lelkem, most kritizálva mérlegeli gyengéimet és ujjal mutat rájuk. Vagy ha kiszórja a közömbösök elé azt a kincset, melyet szívébe zártam!

Ezt érezte a mi Urunk, amidőn az első nagyhét szerdáján holdvilágos éjszakán ott állt a Cédron völgyében a római katonáktól és a zsidó papoktól körülveve. Tanítványai megesküdték, hogy követni akarják oly úton is, mely a halálba visz, csakhogy Vezetőjükkel együtt halhassanak meg. A Mester akkor olvasott a szivükben és figyelmeztette őket jövődöbéli hűtlenségükre és íme, az Ő szava most beteljesedett. Ezek az emberek, akiket Ő három hosszú éven át oktatott, kik bensőséges barátai, bizalmasai voltak, egytől-egyig elárulták szeretetét. Egyikük majd letagadja, hogy valaha ismerte volna is a Mestert, egy másik már eladta Őt ellenségeinek, valamennyien elpártoltak Tőle a megpróbáltatásnak ezen órájában. Csalódás! Van-e emberi szív, amely a barátjában való csalódásnak keservét ily mértékben érezte?

Szálljunk magunkba és nézzük csak, nem okoztuk-e a multban, avagy nem okozzuk-e most ezen fájdalmat Urunknak és Istenünknek? A halálos bűn azonos az Ő szeretetének elárulásával; de adja Isten, hogy ilyen a mi életünkben ne legyen. Ezáltal Judáshoz lennénk hasonlókká. De talán ott vagyunk a megfutamodott tizenegy között? A világ lármás zajával mindenáron el akar kábítani, csakhogy ne figyeljek azon magasabb törekvésekre, melyeket Mesterem elém tár és talán inkább vonzanak a világ szavai, mint Krisztus hívogatása, azért mondom el az imádságot rosszul és rövidítem, azért nem tudom megfélekezni sem türelmetlenségemet, sem kívánságaimat mérsékelni. Tudom, hogy a kevélység az Ő szemében fölötte visszatetsző és mégis folyton nyelvem hordom dicséretemet. Tudom, hogy az önzés mennyire utálatos Előtte és mégsem osztom meg a magamét másokkal. Elmondotta nekem az Ő szentséges Szívének titkait, szólt hozzám, hogy látogassam meg útközben az Ő otthonában és én mindennek dacára nem viselem a szivemen az Ő érdekeit, nem szeretem, amint Ő szeret és ritkán állok meg útamban, hogy Őt röviden köszöntsem. Ő igen! és talán még tovább megy a (hamisságom) hűtlenségem. Emberi tekintetből kevésbe veszem írásban és szóban amaz elveket, melyeket barátainak vallaniok kell és a világ dicséreteinek tűzénél melegedve tagadom, hogy ismerem ezen Embert.

Ha nagy dolgokban — hála Istennek — nem is, de megtagadom kicsinyekben: majd azzal, hogy alantasabb eszményeknek hódolok be, mint amelyekhez bensőleg vonzódom, vagy oly szavak kiejtésével, melyekkel megszólom felebarátomat és megsértek személyeket és dolgokat, melyeket azért szereték, mert közelállanak Istenhez; és mindezt csak könnyelműségből és hiúságból teszem, bár ezen eljárásom semmikép sem méltó Istennek — oly sok kegyelemben részesített — gyermekéhez. Szomorúság tölti el a szivemet, ha arra gondolok, hogy volt idő, ami-

pontjából is alkalmasabb a kenyér, mint más étel, mert az Úr szent testét fölemelni, vinni, megőrizni kell; a kenyér színében sokkal jobban lehet ezt vele tenni, mint más étel alakjában. «*Megesküdüött az Úr és nem bánja meg: Te pap vagy mindörökké Melkizedek rendje szerint*», (Zsolt. 109.), aki se nem juhokat, se nem tulkokat, hanem kenyeret és bort áldozott. Hasonlóképen a kiszolgáltatás szempontjából is igen megfelelő a kenyér, mert tisztábban és méltóbb módon lehet kezelni az oltáron, jobban lehet szétosztani, magukhoz vehetik egészségesek és betegek egyaránt, inkább mint más eledelt.

Másodszorban jelentése és a hit miatt adja az Úr Jézus szent testét épen a kenyér színében. Szent Ágoston szerint ugyanis: «A jel az a dolog, ami a külszín mellett, azon kívül van; az utóbbit csak az érzékek számára adja; önmagától képes arra, hogy általa valami más az ismeretünkbe jusson». Háromféle jel van: természetes, mesterséges és szent: égi jel. A természetes jel belső mivolta szerint jelent valamit, mint például a füst tüzel jelez, az esti pir az égen derült időt. «*Midőn esteledik, azt mondjátok: Tiszta idő lesz, mert vörös az ég.*» (Mát. 16.) A mesterséges jel közmegegyezés, emberi intézkedés folytán jelent valamit s kétféle lehet: vagy nem tartalmazza azt, amit jelent (mint például a karika, ami a bor jele), vagy tartalmazza is azt, amit jelez (mint például az esővízfelfogó tartalmazza is, jelzi is az esővizet). A szentségi jelek az Isten intézkedése folytán jelentenek valamit s épen úgy, mint az előbbieket vagy nem tartalmazzák azt, amit jelentenek, mint pl. az ószövetségi jelenségek és intézmények, többek között az ércékigyó a pusztában jelentette ugyan az Üdvözítőt, de nem tartalmazta Őt, amiként a ház előtt fölfüggesztett karika is csak jelzi a bort, de nem tartalmazza. «*Rézékigyót csináltatott Mózes és jelül tevé azt, amelyre a megmartak föltekintvén, meggyógyulának.*» (Num. 21.) «*A gyógyulás jelét bírván, ... aki ahhoz fordult, nem azáltal gyógyult meg, amit látott, hanem teáltalad, ki mindenek szabadítója vagy.*» (Bölcs. 16.) Hasonlóképen a husvétii bárány és a körülmetélés is csak jelezték, de nem tartalmazták a jelzett dolgot, mert önmagukban véve nem tettek senkit megigazulttá. «*Mert a törvény cselekedeteiből egy ember sem igazul meg az Isten előtt.*» (Róm. 3.) Viszont vannak szentségi jelek, melyek szintén az Isten rendelése folytán jelentenek, de egyszersmind tartalmaznak is valamit, mint pl. az újszövetségi szentségek, többek között a keresztség és az Eucharistia. Hugo szerint: «Az újszövetségi szentség anyagi valami, ami külsőleg és érzékelhetőleg van előttünk, valaminek hasonlatosságát mutatja; rendelkezés folytán jelzi, megszentelés folytán tartalmazza a különleges kegyelmet». A keresztség jelenti a lélek megtisztulását és tartalmazza is azt, mert eredményezi azt, amit jelez, t. i. a bűnök bocsánatát. «*Péter*

mondá: *kéreszteltessék meg mindenitek Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára.*» (Ap. csel. 2₃₈) Hasonlóképen az Oltáriszentség valóban jelzi Krisztus testét és valóban tartalmazza azt, mert a kenyér átváltoztatása után annak színe alatt, vagyis ama jel alatt, amelyet Isten rendelt az Úr testének jelzésére, ott van Krisztus teljesen. *«Vevé Jézus a kenyeret, megáldá és mondá: ez az én testem»* (Mát. 26₂₆), a kenyér színe alatt jelezve. *«Az ember fia kenyeret ád nektek, mely megmarad az örök életre, mert az Atya Isten ezt jelölte meg.»* (Ján. 6₂₇) Ha tehát valami jelet látok, amelynek az a rendeltetése, hogy tartalmazza is azt, amit jelent, hinnem kell, hogy az a valami ott is van, akkor ha látom az Istennek pozitív rendelkezésével megállapított jelet, az Oltáriszentséget, még inkább hinnem kell, hogy a kenyér színe alatt valóban ott van Krisztus teste az ott jelzett dolgok hasonlatossága miatt.

Mert három dolog van ott jelezve, amiknek a kenyér színe szakramentuma, v. i. szent jele, amely magában birja és kifejezi azoknak hasonlatosságát. Az első dolog, ami ott jelezve van, az Úrnak természetes teste, amelyet tartalmaz; a másik dolog az Ő titokzatos teste, ami ott jelezve van, de valóban nincs ott; s a harmadik dolog a szentség eredménye a hívő lélekben.

A kenyér színe tehát birja az első jelzett dolognak, vagyis Krisztus igazi testének hasonlóságát nem ugyan önmagától értelődőleg, hanem amiatt, amit a konzekráció előtt tartalmazott, tudniillik a kenyér lényege folytán, ami azelőtt volt. Amint ugyanis a kenyér több tiszta búzaszemből lett, azonképen Krisztus teste is több tisztaságos és szeplőtelen tagból áll. *«Tested mint a liliumokkal kertett búzasztag.»* (Én. é. 7₂) *«Csináljatok szekrényt szétimfából.»* (Ex. 25₁₀) Megjegyzendő, hogy a frigszekrény Krisztus testét jelenti, mert rothadatlan szétimfából készült, miként Krisztus teste is a legtisztaságosabb és minden bűntől ment tagokból áll.

A kenyér színe birja továbbá a másik jelzett dolognak, vagyis Krisztus titokzatos testének: az Anyaszentegyháznak, a hívek egységének hasonlatosságát is. Amiként ugyanis sok tiszta búzaszemből lesz egy kenyér, úgy jön létre sok tisztalelkű és a halálos bűntől ment, a szeretet kötelékével egybefűzött hívőkből az Anyaszentegyház egysége. Itt megjegyezhetjük magunknak azt, hogy az egy kenyér többféle szempontból is egységes, ami által a szeretetnek szintén többféle oka, köteléke, a testvériségnek, aminek a hívek között meg kell lennie, többféle szempontja jut kifejezésre. A kenyérben nemes és egymáshoz hasonló búzaszem van együtt. Az egymáshoz hasonló búzaszemek jelentik a természetes szeretetet és testvériséget, aminek azért kell köztünk meglennie, mert mindnyájan az egy összülőtől származunk. *«József testvérei lementek Egyiptomba,*

hogy gabonát vásároljanak.» (Gen. 42.) — Hasonlóképen a hívek is megalázkodnak, hogy megnyerjék mindenkinek a természetes szeretetét. *«Minden állat magához hasonlót szeret, úgy minden ember is az ő felebarátját.»* (Jéz. Sir. 13₁₀) A liszthez továbbá vizet elegyítenek s így lesz tészta. Ez az elegyítés a szentségi szeretetet jelenti, melynek azért kell köztünk meglennic, mert az egyugyanazon keresztség szentségében születtünk újra. *«Új tészták legyetek, amint hogy kovásztalanok vagytok* (I. Kor. 5₇), vagyis a szentségi szeretet által valami új egység. *«Az a parancsunk Istentől, hogy aki szereti az Istent, szeresse felebarátját is.»* (I. Ján. 4₂₁.) — Végül, hogy szilárd legyen a kenyér, megsütik. *«És megsütik a tésztát (Izrael fiait) és kovásztalan kenyereket készítenek»* (Ex. 12₃₀), vagyis a híveknek a szeretet tűzében megedzve a szellemi, a lelki szeretet fokára kell eljutniok. *«Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket»*; (Ján. 15₁₂); szent Ágoston szerint nem testileg, hanem lelkileg.

A kenyér színe, amennyiben kenyér volt, magában hordja végül a harmadik jelzett dolognak a hasonlatos-

ságát is, vagyis e szentség eredményéét a hívő lélekben. Amiként ugyanis a kenyér erősít, eltölt és fönntartja az életet, úgy ez a szentségi kenyér is erősíti a hívőnek lelkét, hogy letegyjen a bűnről. «*A kenyér erősítse meg az ember szívét*» (Zsolt. 103₁₃), hogy legyőzzön minden bűnt. «*Szeretlek téged, Uram, én erősségem... ki körülvelt engem erősséggel... s ki harcra tanítja kezeimet.*» (Zsolt. 17.) — Ez a kenyér is eltölt, mint a másik, úgy hogy nem izlik többé a világ: «*Mennyei kenyérrel elégítette meg őket.*» (Zsolt. 104₄₀.) «*A megelégedett lélek lábbal tapodja a lépcsőmázat*» (Péld. 27₇), vagyis a világ édes gyönyörűségeit. — Végül e szentségi kenyér is fönntartja az életet, hogy állandóan hangozzék ajkunkról az Isten dicsőítése. «*A szűkölködők kenyere a szegények élete*» (Jéz. Sir. 34₂₅) Istennek folytonos dicsőítésére. «*Dicsérelt én lelkem az Urat; dicsérem az Urat életemben... valamig leszek.*» (Zsolt. 145₂.) «*Magasztallak Uram életem minden napján, miként az egek erői téged magasztalnak.*» (Paralip.)

Az Oltáriszentség tisztelete falun.

SOK HELYÜTT falun is nagyszerűen erősödik az Eucharisztia kultusza. Vannak, hála a szentségi Jézusnak, olyan községek, ahol már évek óta gyönyörűen él és virágzik ez a lélekemelően szép és égetően szükségletes tisztelet.

Legmélyebb és maradandó gyökeret ver az Oltáriszentség tisztelete olyan községekben, ahol oltáregylet, Jézus Szive-társulat vagy Mária-kongregáció működik nagy buzgósággal. Azt tapasztaltam, hogy e fennséges kultusz terjesztésében és meghonosításában is a legfontosabb tényező a lelkipásztor, aki, mint *conditio sine qua non*, buzgóságával, példájával hathatósan emelheti híveinek lelkében a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletét és szeretetét. E pontban is hamar észrevehető «*amilyen a pásztor, olyan a nyáj*» tételnek gyakorlati igazsága. Ha a lelkipásztor igazán eucharisztikus lelkületű, az csakhamar meglátszik hívein is. Abban a községben virul is a hitélet, az Oltáriszentség imádása és a gyakori szentáldozás.

Ahány faluban megfordultam, mindenütt nagy ünnepnek tekintették a szentségimádás napját. Nagyon örültek ezen ünnepüknek és szolgálai munkát nem végeztek. Egyik helyen az a szokás, hogy az oltárnál félóránként a ministránsfiúk váltják fel egymást, a szentélyben pedig az evangélium és a szentlecke oldalán elhelyezett s lehetőleg piros posztóval bevont padon két férfi és két asszony, vagy két ifjú és két leány felváltva buzgó imában tölti el az elvállalt fél vagy egész órát. Ez imá-

dóknak névsora a plébánia-peccséttel és a plébános névaláírásával ellátott íven ki van függesztve a templomajtón.

Egy nagyközségben a tömegszentségimádásra bukkantam. A plébános utcák szerint (alsó, felső és középső része a falunak) osztja be a híveket nem és korosztály szerint: külön jönnek egészórás szentségimádásra a férfiak, külön az asszonyok, külön az ifjak, külön a leányok, majd az elemi- és ismétlőiskolás fiúk, kiket egy óra múlva az elemi- és ismétlőiskolás leányok váltanak fel. Ez utóbbiakat az apácák, az előbbieket a tanító vezeti. Minden csoport az imaórát 5-perces csendesimával kezdi, azután közösen imádkozzák a szentolvasót, különféle oltáriszentségi vagy Mária-éneket énekelnek és hangos elmélkedést végeznek közösen. Hamar múlik el minden csoportnak az imaórája. Amely községben apácák vannak, akik a lelkipásztorkodás oly hatalmas segítőpillérei, ott hamarabb és könnyebben terjed el az Oltáriszentség tisztelete és a gyakori szentáldozás. Az eucharisztikus gyermekszövetség is nagyot lendít e téren.

A havonkénti szentáldozás sok faluban manap már nem tartozik a ritkaságok közé. Sőt akárhány helyen a heti és napi áldozók sem hiányoznak. E tekintetben a középiskolákból a vakációra hazatérő kongreganisták adják a legszebb példát, t. i. ott, ahol még nincs oltáregylet vagy Máriakongregáció. Tudok községet, ahol a plébános minden szombaton délután 5 órakor elkezd a gyakori áldozók gyóntatását és vasárnap reggel folytatja.

Az oltáregylet falun közösen szokta megtartani havi imaóráját, és pedig rendszeresen vasárnap közvetlenül a litánia után egy idősebb férfi vagy asszony előimádkozása mellett, vagy pedig magának a plébánosnak a vezetésével, ami a leghelyesebb is. Engesztelő *közös* szentáldozások rendezésével is lehet mélyíteni az Oltáriszentség tiszteletét. A hívők falun is nagyon, de nagyon szeretik és imádják a szentségi Jézust. A fődolog, hogy *minden* faluban fellendüljön a szentséglátogatás és imádás, akkor hamarabb visszakapjuk a jó Istentől ezeréves országunkat, édes magyar hazánkat.

Nagelbreiter Alajos dr.

Az eucharisztikus gyermekszövetség neveli az oltáregyesületek buzgó tagjait; ahol még nincs meg, alakítsuk meg. Nem lesz vele sok dolog, mert a gyermekek pasztorációjában nagy segítségünkre van a szövetség ujságja, a gyermekek «Örökimádás»-a, a «Jézusom Örömom». Most szeptemberben jelent meg az új évfolyam első száma. Előfizetési ára félévre 300 K. Kiadóhivatala ugyanaz, mint az «Örökimádás»-é.

Találkozás

OTT ÁLL Ő az ajtónk előtt. Hányszor kopogtat és hív, mennyit vár reánk s mi nem halljuk őt. Pedig csak figyelni kellene csendben, letompítva lelkünkben az élet vásári zaját, s akkor megértenénk azt az édesen, szerelmes hűséggel hívogató szót. Csak ki kellene tárni szívünk ajtaját, s betérne oda lelkünk teremtő Ura, egyedüli jótevője: Jézus.

Illés Tamás is ezen bezárkózott, hideg, üres lelkű, hétköznapi emberek közé tartozott. Az elemi iskolát rég elhagyta, a harctereket is bejárta azóta, a vallás kincseit elhagyogatta útjaiban, úgy hogy ma nem is szerepelt ez élet programjában (ha volt is ez egyáltalán neki).

Elhagyatott út, járatlan ösvény volt ez a lélek, mint az elfelejtett mezei csapás, felverte a gaz és a vadvirág.

Megértjük *Illés Tamás* lelki állapotának okát, ha tudjuk azt, hogy még ünnepe, vasárnapja sem volt. Hétről-hétre homályos pinceműhelyben dolgozott. Még ezt az egy napot sem szentelhette önmagának. Az örökös zajban, a cukrászműhely gépeinek zakatolásában nem tudott magába szállni, önmagához eljutni. Mindig mások inyenc vágyainak kielégítésére kellett gondolnia, s azalatt lelkében összegyűltek azok a titokzatos és mélységes vágyak, amelyek kielégítésére soha egy perc sem jutott. Rabnak érezte magát, aki e börtönben önmaga bilincseit csörgeti. Úgy érezte, hogy valaki vár reá, hogy valaki hívja, valaki kopogtat, de nem bírt ajtót nyitni neki.

Pedig ha egyszer megtenné ezt, észre venné ott az ajtó előtt állni azt a megvetett, oly alázatosan, mély szomorúsággal esdeklő szegény Jézust.

Az élet rohanása, az emberiség önző túlekedése a földi célokért, ez a nagy niagarai mennydörgő zsvaj elfojtja a nemes indulatokat, vágyakat; a hétköznapi terhek lenyomnak a föld poráig, s nem tud a lélek sasszárnyakkal az egek Urához emelkedni imádságos hódolatban.

Illés Tamás ezt érezte, hogy valami nincs rendben, érezte azt a roppant nagy ürességet lelkében, amelyet nem tudott kitölteni sem a cukrászművészetben elért remek sikereivel, sem a sportklubban kivívott diadalaival. Amint telt a zsebe pénzzel, a melle éremmel, annál szegényebbnek, boldogtalanabbnak érezte magát. S ha jöttek a jóbarátok sikereinek gratulálni, azok a meleg kézszorítások hidegen hagyták.

Nem tudta, mért elégedetlen, mért nyugtalan. S hogy honnan törnek elő azok a goromba, ideges szavak és mozdulatok.

Ha mérgesen elverte az ügyetlen inast, a következő pillanatban megsajnálta. Mért kell másnak is szenvedni az én keserűségem miatt.

Ez a mai élet baja, szenvedéseink elviselésére gyengék vagyunk s azért embertársaink nyakába rakjuk keresztjeinket.

Este, mikor végeztek a munkával, egyedül sietett hazafelé a homályos utakon. Az emberek is hazafelé tartanak, de ő úgy érzi, hogy hiába siet, nem tud haza érni. Valami nehéz teher tartja vissza attól a titokzatos *valamitől*, ami úgy húzza, nyugtalanítja. Éjszakákon át nem tud aludni tőle. Mintha az ajtó repedésein át bejönne hozzá s ott az ágya előtt letérdelne s úgy sírna fülébe, hogy sokszor fájdalmasan nyöszörög a mélybe vágó kínok égető hevében.

— Ki vagy te, szólj, aki engem úgy szeretsz, aki hívsz, aki sírsz utánam, akiért úgy eped a lelkem? Hol vagy, hol talállak, hogyan ragadjalak meg, hogy az enyém légy teljesen, hogy el ne hagyj engem.

A cukrászműhelyben mindenki oly gyanúsán nézett reá, mert arcáról leritt a gyötrelmek tusája. Talán sokat züllik, vagy bűbáratnak adta magát?

Illés mindezt látta, érezte, de hogyan magyarázza meg azt, hogy tisztességes úton jár, hogyan értesse meg velük, hogy mi fáj, hogy mi bántja, mikor ő sem érti?

Mindent megpróbált, hogy e síró hangot elfojtsa: a színház, mulató, zene, utazás, regény, finomság vagy durvaság, nem használt ez ellen. Valahová el kell jutnia, valakit meg kell ismernie, szeretnie, követnie.

Ezekről a gondoktól szinte elbódulva, elfáradva a nehéz napi munkától, kábultan a műhely nagy zürzavarától, botorkált hazafelé. Úgy érezte, mintha lábai nem bírnák, mintha valami hatalmas áramlat, az álomban is éber vágyaknak sodró ereje ragadná el őt; rádobta magát az embertömegek hullámára — és nem is tudta hogyan, templomban volt, ott szorongott ő is a többivel.

Az esti lámpafény a templomban, mint a tengerek sötét viharával küzködő hajónak a világító parti toronynak fénye, új erőt és reményt adott neki. S ott az a piros lámpa, mintha a feléje tartó mentő-hajó fénye lett volna.

Ő az élet tengerének hullámain szétfoszlott ábrándok, hiúságok roncsain segítségért eped, azután sír, — s ott jön feléje a menekvés, az új élet lehetősége.

— Ki az a jó, az a vigaszt, reményt nyújtó?

Az emberek itt mind reá várnak, ő is vár. Mi az, ami nem engedi, hogy mégis találkozzanak?

Egyszer csak ének, a sülyedő hajón lévők éneke Istenhez, az harsogott a férfiak ajkán s a hajó hídján megjelenik a kapitány: a szószékre lépett egy őszhajú páter.

Ma nem tűnt fel néki az-a pap szerencsétlenséget hozónak. Eddig kerülte, hogy el ne vessze szerencsáját: azt megtalálta, de nem a boldogságot. Bizalommal érdeklődő meleg figyelemmel hallgatta.

Minden szava arany, minden szava meglepedés, minden szava üdítő balsam, tűz, világosság, útkeresés az elveszett gyémántért, erő-

adó olaj, a gémeskútnak mélyes benyúlása, hogy az emberi rútságnak varangyos lakóit kiemelje onnan a sajtó léleknek megzavart vizéből.

Világos lett az ég, egyenesen kezdett állni, arcát felvetette s a szeme boldogságtól fénylett.

— Beszélj csak páter! Ó, te vagy a legjobb barátom, aki rámutatsz lelkemre s megsegítéd találni, ami elveszett.

Ezen az estén titokban beszélni kezdett a Titokzatoshoz, az ima volt a kapocs, amellyel vele beszélhetett. S a műhelyben fegyelmzett, barátságos, szólanul dolgozó, kedves lett. Tudta értékelni önmagát, tudott büszke lenni katolikus voltára és tudott mélyen alázatos lenni. Legalább is nem idegenkedett tőle.

Az egyik legény kíváncsian kérdi:

— Tamás, te oly nyugodt vagy ma, mi lett veled, hol voltál tegnap?

Tamás ránéz. Nem volt-e ez a gonoszság gúnyos kikezdése? Nem. A jóakarát és részvét finom megnyilatkozása csal.

— Nem bánom, ha kinevetsz is, Józsi! Tudd meg, hogy tegnap este templomban voltam. Egy páter beszédét hallgattam, csak azt az egyet sajnálom, hogy mért nem tévedhettem be oda előbb. És most menj, kiabáld csak ki mindenkinek, hogy én milyen bolond, milyen pók lettem, — de ezt a boldogságot nem adom senkinek sem.

Józsi csak hallgatta némán, szeme meghatottan csillogott és nézte résztvevő örömmel Illés Tamást.

— Hát nem nevensz, Józsi?

Józsi megragadta kezét és megrázta kitörő örömmel, de amit ekkor lelkében érzett, nem árulta el, midőn odasúgta:

— Én is ott voltam.

— Hát, hát... te ismerled azt a helyet?

— Régóta. Odajárok minden reggel is.

— Igazán haragudnom kell reád, hogy eddig engedted lelkemet a gyötrelmekben.

S ettől kezdve minden este elmentek a páter beszédére. Nem is ketten, de hárman jártak a következő napokon. A műhely megtelt vidámsággal, a szív boldogsággal s azzal az égető vágygal, hogy minél előbb megtisztíthassák lelküket s ünnepet ülhessenek egyszer már a kitért kapuban a találkozás nagy pillanatában.

A harag, a durvaság, léhaság, könnyelműség szavai elnémultak, a mindent kellemesen felüdítő béke ereszkedett a munkapadokra. A gépek zaja is himnusszá változott s mindenki kedves felebaráttá. A lélek pedig megszűnt sírni, hanem a hazatartás örömének erejétől feszült. Szinte rohanni, repülni szeretett volna azon Titokzatos felé, aki őt ismerte, szerette, hívta, s aki után az ő lelke is vágyódott, de nem tudta megtalálni.

Izgatottan várta az estét. Lelki szeme előtt mindig az a piros fény imbolygott. Kebléből a szeretet tüze tört elő s ajka önkéntelenül is szent dalt dudolgatott.

Ma mindenki Illés Tamást figyelte. Ez a boldog arc annyi boldogságot árasztott maga körül. Senki sem merte ebben megzavarni durva káromlásával, szemérmellen megjegyzésével.

S mikor elérkezett a szombat este, mind a három legény ott térdel a templomban. A beszéd után nemsokára kimennek a nők s csak férfiak imádják hódoló szeretettel és bűnbánattal a kitétt Oltáriszentséget.

A lélek buzgalmát azonban elnyomja a fáradt test erőllensége. A szemre ólomsúly nehezedik, a lábak is remegnek, a fej is lehanyatlik. De nem engednek. Az egyik legény nem bírta ki, eltűnt a templomból, de Tamás és Józsi kitanának.

— Te nyomorult, hitvány test, te oly kegyetlen tudsz lenni a lélek iránt. Most, mikor itt van a boldogság forrásánál, most akarod elcsalogatni.

Beültek a padba. Majd elaludtak ott. Meggyóntak s ekkor már, mint az angyalok megkönnyebbülve imádkozhattak tovább. Az álom pillangója azonban folyton keringett fejük felett.

— Te haszontalan, bilang, gazember, hát most gyöngé vagy, most remegsz, most álmos vagy, de a bűnben, mulatságban nem tudtál kime-

Hol vannak az ártatlan gyermekarcok, merre jár a mosolygó szemű ifjúság? Édes szülő! Szeretném megfogni a kezdet és elvezetnélek oda, hol lelopják gyermeked arcáról ezt a bájos mosolyt. Szeretném, ha látnád, mint tépik szét az ifjúság lelkének hófehér fátyolát. Ha látnád az utcát, a mozit és színházat úgy és olyan szemmel, mint azt látnod kellene és akkor tudom, kétségbeesve tördelnéd a kezdet, hogy ideengeded gyermekedet. Egyszer egy kis fiútól megkérdeztem, mit csinál vasárnap?

— Én kapok egypár koronát és elküld a mamám a moziba, mert nem szereti, ha mi otthon vagyunk.

Szegény gyermek, kinek az utca és mozi az otthona, mert az édesanya saját vérét nem tûri maga mellett. Megnyitod gyermeked előtt a vétkek szakadatlan láncolatát, vezeted őt arra az útra, honnan nehéz a visszatérés. Akkor hiába dolgozik a tanító, hiába lelkes a hitoktató, ha a szülő nem dolgozik együtt az iskolával.

Három szentélyt tiszteljen a gyermek: a templomot, hol a jó Isten lakik, a szülői házat, mely által megismeri a jó Istent és az iskolát, ahol szeretetet és tudást szerez. De nemcsak a mozi és az utca öli meg gyermeked lelkét, hanem az a rossz sajtó is. Lelketlen kiadók közkeze-rebocsájtanak mindenféle ponyvairodalmat, a kíváncsi gyerek olcsó pénzért szívesen megveszi. Nézd, te édesanya, nézd csak meg, mit olvas gyermeked lázas izgatottsággal és te magad is elborzadva fogod tűzbe eldobni azt a könyvet, melynek minden betűje öli gyermekednek lelkét. Legyen bármily sok dolgod, szentelj gyermekednek egy bizonyos időt és meglásd, az ártatlan szemű kis gyermek édes mosolyával el fogja úzni a te szomorú, sötét tekintetedet és te meg tudod érteni majd gyermeked mosolyát, ha azt a mosolyt a te lelkeidből ülteted át. És ha újból szeretni fogjuk a gyermeklelkeket, akkor nem lesz a modern XX. századnak nyűg és átok a gyermek, hanem boldogság és Istenáldás.

Kolosi K. Lujza,
hitoktató.

Boldog liseuxi Teréz az Isten önzetlen szolgálatáról.

«Ha lehetséges volna, hogy valamikor maga a jó Isten sem látná jócselekedeteimet, egyáltalában nem lennék emiatt szomorú. Én Őt szeretem annyira, hogy képes legyek Neki kedvében járni és jól cselekedni akkor is, ha Ő nem is tudja, ki az, aki Neki e szolgálatot teszi. Hisz ha tudja és látja, mintegy kötelezve van nekem viszonzni azt... már pedig én nem akarom Őt ezzel fárasztani.»

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eöri János.*

(Folytatás.)

MARISKA az ablak mellett ült; valami asztalkendőfélével babrált; javított vagy himezte. Mikor megpillantotta az ablak alatt csöndes beszélgetéssel ellépő fiúkat (akik bizonyosan őhozzájuk jönnek, hiszen reggel megigérték, hogy az estéről maradt négy üveg sörért eljönnek majd délután egy kis tereferére), elpirult egy kicsit, de nem jött zavarba. Fölkapta az ebédlőszekrény márványlapjáról a «Hiradó»-nak legfrissebb számát, amit délben hozott a posta s mint valami zászlót, úgy lobogtatta s úgy szaladt ki vele a folyosóra a fiúk elé. Szinte kiabálva lelkendezett, mindegyre lobogtatva az ujságot.

— Mára fölolvastam tartunk. Van témánk: a művészekről meg a művészetről, különösen pedig a szobrászatról. Nagyon szép dologról van szó máma a «Hiradó»-ban. Ilyen szép talán még sohasem volt benne. Eddig már az egész város tele van egy jó ismerősünknek a nevével, aki titokban lett művésszé. Ki hitte volna! Tamás, rögtön gratuláljon az illetőnek, olyan forrón, ahogy csak bír.

— Ki az, mi az? — kérdezte Tamás meglepetve. — Hadd lássam, miről van szó.

— Ha mondom, rögtön gratuláljon az illetőnek. Nincs messze tőlünk, sőt mihozzánk van a legközelebb. Ha óhajta, bemutatom őt magának, Tamás.

— Ha mondom már, ne csigázza föl annyira a kíváncsiságomat. Mariska, adja ide azt a lapot, különben kitépem a kezéből — s már nyúlt is feléje. Mariska még mindig a feje fölött lobogtatta. Ekkor hirtelen komoly pózba vágta magát és egy elegáns mozdulattal Gézára mutatva, kedvesen mosolyogva hozzá, így szólt a már türelmetlenkedő Tamáshoz:

— Van szerencsém bemutatni Talló Géza szobrászművészt. Azt hiszem, találkoztak már többször — mondta Mariska tréfás jókedvvel —, de eddig még nem ismerték egymást egészen, legalább is maga Tamás nem ismerte Gézában a művészt. Én is így vagyok vele. Nekem a «Hiradó» kritikusa mutatta be e némű minőségében. — Nézze meg az ember! — fordult ekkor szinlelt durcássággal Géza felé —, hogyan tud titkolózni még legjobb ismerősei és jóbarátjai előtt is! Mi célja lehetett ezzel? És mikor csinálta mindezt? — s rálegyintett a baljában tartott ujságra, hogy csak úgy csattant. — Különben gyerünk csak be; majd odabenn számadásra vonjuk; felelnie kell mindenre.

— Szóval máma nem énrólam lesz szó — mondta Tamás nevetve —,

hanem Gézáról, meg a tilkairól. Nem rossz. A titkairól, akarom mondani a művészetéről.

— Nem bánom; de az is igaz, hogy a művészetről csak sör mellett lehet diskurálni, mint a müncheniek teszik. A sör meg a művészet, ez az ő jelszavuk. Máma utánozzuk őket — kedélyeskedett Géza.

— Tessék csak besétálni az ebédlőbe. Vagy talán a nappaliba. Nem baj akárhová; ahova jólesik. Én addig lefutok a sörért a pincébe — mondta Mariska. Az ujságot azonban hiába követelték tőle a fiúk; ki nem adta a kezéből. A hóna alá vette s úgy ment le vele.

A fiúk addig a leánynak az asztalon hagyott kézimunkáját nézgették. Érdekelte mindkettőjüket; no meg azért is, hogy foglalkozzanak valamivel, mert Mariska ennyi idő alatt akár háromszor is följöhetett volna a pincéből. Csak mikor a sóskifliket eléjük rakta, akkor tudták meg, hogy a péknél járt s azért váratta meg őket a sörrel.

— Most pedig tessék hozzáfogni. Frissen sült, frissen hült!

— De lassan hozott! — évődött a leánnyal Géza.

— Annál inkább tessék vele sietni. Nyissa ki Tamás az üvegeket, hadd koccintsunk egyet a művész egészségére. Ha most rögtönözni tudnék, olyan dikciót vágnék ki, hogy még Canova is büszke lehetne rá, pedig ugyancsak híres szobrász volt. Annyit azonban mégis mondom, hogy máskor bizalmasabb legyen s mutassa meg kincseit legalább nekünk. A csillaga már úgysis fönn ragyog; az már el nem homályosulhat. Tárja ki lelkének azt a zugát is, ahonnét e csillag a fényét kapja.

— Hagyja, Mariska. A csillag akkor tündöklék legszebben, mikor sötét éjszaka van, mikor a napot nem látni. Akkor a legértékesebb és legszebb a munkánk, mikor önmagunkat elrejtjük. Az arany meg a gyémántkövek is a föld sötét mélyében teremnek. Minél sötétebb az embernek lelkivilága. vagy talán jobb, ha úgy mondom: minél zárkózottabb, annál szebb és erősebb sugarakat lövell ki magából. A világ legnagyobb művészei és írói nagyrészt mind ilyenek voltak. Csendben, titokban kitették magukat hatalmas befolyásoknak, valami fönséges, isteni besugárzásnak s mint valami rádium- vagy foszforkő az éjszakába, úgy sugározták vissza e sötét világba a magukban fölraktározott s a magukéval elvegyült sugarakat sajátságosan, egyéni módon. Én is csak nemrégén jöttem rá erre.

— Igaza lehet, Géza; én ehhez nem értek, ez nekem magas. De elvégre most én akarok dikciózni. Nos, sikerült úgy kihoznia a lendületből, hogy igazán most már csak annyit tudok mondani: a jó Isten sokáig éltesse. Fejlődjék a mi jóbarátunk örömeinkre és büszkeségünkre világhírű művésszé s hogy a saját gondolatát használjam: ha már nem lesz velünk, a műveit hadd lássuk, mint lelkének ragyogását. Volna még

egy szerény kérésem: mintázza meg, Géza, a magának legkedvesebb három főt, készíttesse el azoknak másolatát s alkalomadtán lepjen meg velük bennünket. A másolatok költségeit apus majd kifizeti vagy összekuporgatom én magam.

— Lám, Géza, akadt már mecenásod is. Büszke lehetsz rá, hogy az első mecenásod Mariska. Isten éltesse a művészt és mecenását! — mondta Tamás, ki eddig csendben mosolyogva élvezte Mariskának kitörő örömét és jóbarátjának még nem is ismert dicsőségét. S az egyszerű lelkek naiv őszinteségével, a fiatalság tüzes örömeivel íttak áldomást Gézára.

Mariska most az asztalnak a sarkához emelte székét; odaült, hogy a nevezetes cikket fölolvassa. Mint valami kincset, úgy féltette még most is a lapot s önkénytelen mozdulattal ezért vonult egy kissé félre. Mindkét könyökével ráhajolt a kiterített újságra és olvasni kezdett:

«Talló Géza szobrászművész — városunk szülőtte és büszkesége. Tegnap nyílt meg a főgimnázium termeiben elhelyezett kiállítása a Nemzeti Kultúr-Szövetségnek. A magyar faj művelődéstörténetének valóban méltó illusztrációja. A rendezőség elsőrangú hozzáértéssel és szeretettel csoportosította az egyes termekben sajátos, nemzeti jellegű kultúralkotásainkat. Egy csapásra, egy délelőlt folyamán megtudtuk, hogy mink van és mire képes e nemzet. A kiállított tárgyakkal lapunk más helyen foglalkozik. Én mint műkritikus arról a szoborkollekcióról akarok szólni, amely a díszteremben kiállított tárgyak között kapott helyet izléses elrendezésben. Kilenc darab szoborminta: két állatcsoport, három tanulmányfő s négy fantasztikum. Alkotójuk nevét hiába keressük a katalógusokban. De hamarosan odakerül. Istenáldotta tehetségével úgy tűnt föl a művészet berkeiben, mint egy máról-holnapra sugárba szökkenő fa. Különb darabokat a főváros tárlatain sem igen látni. Elsősorban a három tanulmányfő érdemli meg teljes elismerésünket. Hogy kinek az iskolájába járt Talló — ki melleleg szólva még csak harmadéves jogász — nehéz volna megmondani. Annyi bizonyos, hogy szinte teljesen kész, kiforrott talentummal van dolgunk. Jellemző ereje lenyűgöző. A «Félelem» című darabon az arcizmok játéka drámai elevénységgel lehelik az élelet. Semmi túlzás, mégis lélekbemarkoló. Természetes, mégis nem mindennapi. Alig tévedek, ha azt mondom, hogy Tallót tehetsége egyenesen a szenvedélyek ábrázolására utalja. A másik darabja egy 10—12 éves fiú feje. Bájos rajta a mindenre kíváncsi, minden iránt érdeklődő, fejlődő kis emberke figyelésének megrögzítése. A harmadik alakban Talló édesanyjára ismertünk. A magyar nagyasszonyt jellemző nemes öntudatot, egyszersmind szerénységet, a matróna jóságos szelídségét s egyúttal szigorúságát öntötte szoborba édesanyja képmásában a hálás fiú. Pompás

darab mind a három. A két állatsoport szintén duzzad az eleven élettől. Helyesen megfigyelt és megrögzített mozgás mindenütt. Az ösztönélet leheletfinom megéreztetése a legnagyobb értékük. A többi darabról, a fantasztikumokról is hasábokat lehetne írni, ha kimerítően akarnók azokat méltatni. Ugyanaz a jellemző erő, ugyanaz a plaszticitás, mint az előbbieken, párosulva a szeszélyes képzelet jókedvű játékaival, mondhatnám: tombolásával. Repülő sárkányát és szélesen elnyújtott szájú boszorkányát Tallónak sohasem fogom elfelejteni. Darabjainak egyébként is a gimnázium díszterme után valamelyik fővárosi tárlatra kell kerülniök. Ismétlem, városunk büszke lehet fiára. Ezzel kapcsolatban említtem meg, hogy illő volna, ha valamelyik gazdag emberünk vagy akár többen is, akik becsülni tudják a művészetet, lehetővé tennék e tehetséges fiatalembernek, hogy külföldön folytathassa tanulmányait. Megérdemel minden áldozatot s vissza fogja fizetni a magyar művészetnek.»

Eddig volt az ujságcikk. Mariska kipirult arccal s izgatott hangsúlyozással olvasta föl különösen az utolsó sorokat. A fiúk feszült figyelemmel hallgatták, Géza szerényen lesütött szemekkel, Tamás meg szinte nyitva felejtett szájjal kissé előrehajolva. Ismerte ugyan barátjának ama passzióját, hogy hacsak teheti, folyton agyagot gyúr, de ennyit mégsem tudott. Azt is tudta, hogy Pesten szabad idejében legtöbbször a műtermekben vagy múzeumokban tartózkodott, de hogy ő maga is alkot, ezt még nem tudta. Esténként, mikor együtt voltak, inkább lelki problémákkal töltötték az időt s Tamás volt ilyenkor az előadó. Most az ujságcikk hatása alatt elérékenyülten üdvözölte barátját és melegen szorította meg kezét. Majd Mariska indítványára kimentek a kertbe, a méhesbe. Tárnok bácsit már ott találták. Ott foglalatostkodott a méhek körül. Mariska fölállt egy rozoga székre és sorba szedte le a poros polcra, a sarokból azokat a viaszfigurákat, amiket Géza gyurmált még két évvel ezelőtt. Sorba rakta le őket az asztalra.

— Ezeket akartam megmutatni és jobb helyre rakni. Egykor talán még a múzeumban lesz a helyük, mint útjelzőknek Géza életében. Behorodom innét őket biztosabb helyre.

— Pedig egypárszor már le akartam őket szórni onnét — szólt Tárnok bácsi —, akadéknak voltak. Nem lett volna értük kár.

— Ne-em? — tiltakozott Mariska. — Nézze apuska, olvassa el ezt a cikket s csak azután gondoljon rombolásra.

Az öreg Tárnok bácsinak is majd kimeredtek szemei a csodálkozástól s csak a fejét csóválta:

— Ez már más. Igazán szép. Holnap saját szememmel fogom megnézni. Úgy-e Géza, személyesen fogja nekem megmutatni és megmagyarázni. Én csak akkor fogok gratulálni.

— Mi is elmegyünk, úgy-e, Tamás, okvetlenül? — kérdezte Mariska.

— Természetesen. Még csak az kellene, hogy ne nézzük meg! Mikor ér rá, Tárnok bácsi?

— Hivatal után. Addig várjanak ott rám.

— Rendben van... Mariska megengedi, hogy egy csokorra való őszirózsát szedjek? Nem nekem kell!

— Magának én szedek. Ha meg nem sértem, kié lesz az a csokor?

— A templomba viszem.

Tárnok bácsi Gézával beszélgetett a méhesben, Mariska meg Tamás egy darabig csendben tépték az őszirózsát. Mariska törte meg a csendet:

— Meséljen valamit, Tamás. Tavaly ilyenkor is szedett rózsákat, emlékszem rá, limai szent Róza tiszteletére szimbolumnak. Akkor is olyan szépeket mesélt. Ha jól tudom, holnap lesz e bájos szentnek ünnepe.

— Igen, holnap. De az mindegy. Mesélni? Hogy esetleg kinevessen?

— Ugyan, Tamás — mondta Mariska majdnem sértődötten —, mikor nevettem ki magát? Csak egy esetet mondjon. Sőt! (A többit elhallgatta.)

— Jó. Hát én úgy képzelem, Mariska, hogy az őszirózsza illata belevegyül az oltáron a tömjénfüstbe és száll-száll föl magasan és hódolni segít. És a tömjénfüst fellegén keresztül csak az ibolyaszínű őszirózsák látszanak és megverik tekintetükkel a lelkünket, a miénket, kik a nagy Király elé merészkedtünk. És mintha tuskéje fakadna a szelíd őszirózsának, messziről is, onnét az oltárról is sebzi a szívet és parancsol; azt parancsolja, hogy verjem, verjem fejlehajtva mellemet. És hamarosan olvassák az evangéliumot! Jön a «jóhír» az égből, benne az is, hogy örüljenek azok, akiket ver és megkönyeztet az ibolyaszín; mert nagyon, de nagyon tetszenek a nagy Királynak. És lassan-lassan eltűnnek... mintha eltűnnének az oltárról az ibolyaszínű rózsák és helyettük csak az ujjongó pirosszínűek látszanának a tömjénfelhőn át a nagy átadástól kezdve, amikor is a Király eljön palotájából ujjongó népe közé némán hallgatva, mint a bárány. Akkor a szeretet lehelletétől mintha eltűnnének az ibolyaszínű őszirózsák s mint örömtűzek gyúlnak ki a piros rózsák. És amikor odamegyünk a Király elé, hogy átkaroljon bennünket, abban a nagy mámoros pillanatban mindent piros lángba borítanak az őszirózsák. S amikor halkán, lehajtott fővel hazamegyünk, úgy érezzük, hogy fehér őszirózsaszirmokkal szórták be lelkünket és útunkat.

Tamás elhallgatott. Mariska sem szólt, csak annyit:

— Holnap én is ott leszek a misén. — És átadta Tamásnak a virágot. Géza is jött a méhesből. Hazamentek.

(Folyt. köv.)

Oltáregyleti élet.

Eucharisztikus díszgyűlésünk. A szentségi Jézus nagyobb dicsőségére az országos katolikus nagygyűléssel kapcsolatban a Központi Oltáregyesület is külön díszgyűlést rendez. A díszgyűlés illusztris szónokai rá fognak mutatni azon tennivalókra, amelyek a Központi Oltáregyesületre, az eucharisztikus gyermekszövetségre és általában az eucharisztikus lelkekre várnak. Meg fogják jelölni a terepet, amelyet a jelen nyomorúsága sem zárhat el tevékenységünk elől. Eucharisztikus lelkek jerünk tanulni, lelkesedni, hogy azután dolgozni is tudjunk Krisztusért.

***

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület programja a katolikus nagygyűlés alkalmával. Október 7-én. Délután részvétel az országos szentségi körmeneten. Gyülekezés a Szép-utcában. Este 8-tól 9-ig szentőrájtatosság az Örökimádás-templomban az Oltáregyesület összes kongregációi részére. Egész éjjel szentségimádás nők részére, amelyre október 1-ig kell jelentkezni és jegyet váltani IX, Üllői-út 77. sz. alatt a portán.

Október 8-án. Délelőtt 9 órakor ünnepi nagymise az Örökimádás-templomban. Pontifikálja dr. Hanauer Á. István váci püspök. Tíz órakor eucharisztikus díszgyűlés ugyancsak az Örökimádás-templomban. A díszgyűlés elnöke dr. Csernoch János bíboros-hercegpriász. Szónokok: dr. Glattfelder Gyula csanádi püspök, dr. Werdenich Endre, a győri papnövelde kormányzója, Forster Gyula miniszteri tanácsos és dr. Breyer István p. prelátus, h. államtitkár. A díszgyűlés után ünnepi áldás a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Délután 4 órakor oltáregyleti értekezlet. Este 8-tól 9-ig ünnepi szentóra a ft. papság számára. Egész éjjel szentségimádás nők számára.

Október 9-én. Délelőtt 9 órakor az új Mindenkor Segítő Szűz Mária-oltár felavatása, tartja Schioppa Lőrinc pápai nunciusz, justinianopoliszi érsek. Este 8-tól 9-ig közös szentóra-ajtatosság az összes hívek számára. Egész éjjel szentségimádás nők részére.

